

Roma Netepaké Wahyu - Nomer Patbelas

Pantulan Sang Kristus lan Kawujudaning Citra Kéwan Galak: Sawijining Pararelan Profetis ing Dina-Dina Pungkasan

Jeff Pippenger

2024-09-02

Garis wangsit kang nemtokake kapan Amérika Sarékat mbentuk gambar tumrap lan saka kéwan kuwi dumadi nalika sungu Protèstanisme lagi mbentuk gambaré Kristus. Wangun mau kanthi mligi ditepungi ing Daniel pasal sepuluh, nalika Daniel nyumurupi sesawangan “marah,” yaiku pangilon sabab-akibat. Daniel makili wong-wong kang nyumurupi Kristus, lan kanthi mengkonon padha nggambarake wataké Kristus. Satus patang puluh papat ewu, kang dipralambangaké déning Daniel ing pasal sepuluh, mbentuk gambaré Kristus ana ing batin, mung nalika padha nyumurupi wataké Panjenengané. Kanthi nyumurupi, padha kaowahan.

Gambaré kéwan iku nggambaraké kéwan kuwi, lan pambentukané gambaré kéwan iku dadi ujian gedhé tumrap umaté Allah, lumantar iku nasib langgengé wong-wong mau bakal ditemtokaké. Nalika gréja-gréja Protestan nguwasani pamaréntahaning Amérika Sarékat, wong-wong mau bakal wis mbentuk sawijining gambar saka sistem gréja lan nagara sing nandhani struktur pangwasan kang tau dienggo déning kakuwasan kapapaan sadurungé panyokong pulitik dicabut. Ing wektu sing padha, gambaré Kristus uga bakal kawujud ana ing umaté Panjenengané ing dina-dina pungkasan. Nanging, ana wong-wong sing ana bebarengan karo Dhaniël, nanging ora weruh wahyu iku, amarga padha mlayu saka wahyu iku. Wong-wong mau gagal ing ujian pambentukané gambaré kéwan, awit padha nampik ngidini gambaré Kristus kabentuk ana ing sajroning dhiriné dhéwé nalika mangsa pangujian.

Prinsip rohani ngenani refleksi katindakaké lumantar nyawang marang sawijining pangilon kang makili Kristus, lan amarga sesanti “marah” iku sesanti kausatif, gambar Kristus ing sajroning pangilon iku ngasilaké gambar Kristus ing kamanungsan. Pangilon harfiah nggambarake pasemoné wong sing nyawang marang pangilon iku, nanging penerapan rohani saka prinsip iki nduwèni variabel-variabel kang gegayutan karo pangilon kasebut. Wong-wong kang mung “pamiyarsa pangandika, lan dudu kang nindakaké,” “nyawang marang awaké dhéwé, banjur lunga, lan sanalika lali bab kaya apa wujudé dhèwèké.” Wong-wong iku nyawang marang pangilon lan mung weruh kamanungsan.

Golongan liyané, yaiku wong-wong sing “dudu wong sing krungu banjur lali, nanging wong kang nindakaké pakaryan,” ndeleng angger-anggeré Gusti Allah; padha ndeleng Kristus ana ing pangilon. Pakaryan iku yaiku mangertèni yèn asas pantulan nduwèni kasunyatan “alamiah” lan kasunyatan rohani. Daniel nggambaraké wong-wong sing nindakaké “pakaryan” iku, awit ana ing pasal sanga lan sapuluh panjenengané nggambaraké pakaryan kang ngasilaké asas pantulan rohani.

Ing dina-dina iku, aku, Daniel, lagi nandhang sungkawa sajrone telung minggu kebak. Aku ora mangan roti kang enak, daging lan anggur ora lumebu ing cangkemku, lan aku babar pisan ora njabadi awakku, nganti telung minggu kebak iku kalakon. Daniel 10:1, 2.

Gabriel wis maringi penafsiran sawatara tumrap wahyu ing pasal wolu marang Daniel, nanging Daniel durung mangertèni kabèh iku.

Lan aku, Daniel, semaput, lan lara sawetara dina; sawisé iku aku banjur tangi lan nindakaké pagaweané raja; lan aku kaéraman marang wahyu iku, nanging ora ana siji waé sing mangertèni. Daniel 8:27.

Suster White ngandhani kita bilih Daniel saweg ngupadi mangertos tegesipun pesen ing Daniel bab wolu, ingkang sampun dipunasta déning Gabriel dhateng Daniel ing bab sanga.

“Kanthi kasungguhan anyar lan luwih jero, Miller nerusake panliten tumrap ramalan-ramalan, kanthi ngaturake wengi kabèh uga awan kabèh kanggo nyinaoni apa sing saiki katone duwé wigati kang ngédab-édabi lan narik kawigatèn kanthi temenan. Ing pasal kawolu kitab Daniel, dhèwèké ora bisa nemokake pratandha apa waé tumrap titik wiwitaning 2300 dina; malaékat Gabriel, sanadyan diprentah supaya ndadèkaké Daniel mangertèni wahyu iku, mung maringi katrangan sawatara baé. Nalika panganiaya kang nggegirisi sing bakal tumiba marang pasamuwan kababar ana ing ngarsaning wahyuné nabi iku, kakuwatan jasmaniné ambruk. Dhèwèké ora kuwat nahan manèh, lan malaékat iku ninggalaké dhèwèké sawatara mangsa. Daniel ‘semaput, lan lara nganti sawatara dina.’ ‘Lan aku kaéraman déning wahyu iku,’ pangandikané, ‘nanging ora ana wong siji waé sing mangertèni iku.’”

“Nanging Gusti Allah wus dhawuh marang utusane: ‘Wong iki gawea mangerti marang wahyu iku.’ Prentah iku kudu katindakaké. Kanthi mituhu marang prentah iku, malaekat mau, sawatara wektu sawisé kuwi, bali maneh marang Dhanièl, pangandikané: ‘Saiki aku teka kanggo maringi kowé kaprigelan lan pangerten;’ ‘mula mangertenana prekara iku, lan gatekna wahyu iku.’ Daniel 8:27, 16; 9:22, 23, 25–27. Ana sawiji pokok wigati ing wahyu pasal 8 kang durung katerangaké, yaiku kang gegayutan karo wektu—mangsa 2300 dina; mulané malaekat mau, nalika nerusaké panerangé maneh, mligi ngandharaké bab wektu.” The Great Controversy, 325.

Ing bab kaping sepuluh kita diparingi pawarta bilih Daniel gadhah pangertosan bab “sesanti” lan bab “prakara,” nanging Daniel kepéngin padhang kang luwih akèh, mula piyambakipun netepaké manahipun kanggo nemokaké pangertosan punika lan piyambakipun pasa sajroning selangkung dinten. Kanthi mekaten piyambakipun nglambangaké tiyang-tiyang ing dinten-dinten wekasan ingkang mangertos prinsip rohani bab pamedhar-pasuryan ingkang dipunlambangakaké déning prinsip alamiah bab pamedhar-pasuryan. Pangertosan punika katuduhaké déning pakaryanipun, lan pakaryanipun punika dipunwujudaké déning Daniel minangka ngupaya pangertosan ingkang leres tumrap sabdaning Allah ingkang sipatipun kenabian. Bentenipun ingkang cetha kaliyan para tiyang ingkang mlayu saking sesanti punika, inggih bilih para tiyang wau boten ngupaya pangertosan ingkang leres tumrap sabdaning Allah ingkang sipatipun

kenabian.

Kasunyataning pangandikaning ramalanipun Gusti Allah, ingkang ing Daniel kagambaraken kados tiyang ingkang ngelak sanget badhé mangertos, punika pepadhangipun dinten-dinten wekasan, awit Daniel nggambaraken golongan satus patang puluh sekawan ewu. Mila Daniel punika makili satunggaling golongan ingkang sami ngupados mangertos pepadhangipun pangandikaning ramalanipun Gusti Allah, ingkang kagambaraken dados ujian pungkasan sadèrènging wekdal kasempatan sih-rahmat katutup. Ing bab punika, punika Wahyu saking Gusti Yesus Kristus ingkang kabikak sadèrènging wekdal kasempatan sih-rahmat katutup, nanging ugi punika ujian ingkang kagambaraken dados kawujudaning citraning kéwan galak.

Pambentukaning gambaring kéwan iku kanthi langsung ngenali prosès kepriyé gambaring kéwan mau dikembangaké. Kasunyatan iku ora bisa ditemtokaké kanthi bener tanpa luwih dhisik ngenali subyek utama saka ujian iku, yaiku kéwan mau. Kéwan iku dhéwé sing netepaké lan ngenali kepriyé gambar iku kabentuk.

“Nanging apa ta ‘gambar marang kéwan galak’ iku? lan kapriye gambar iku bakal kawangun? Gambar iku digawé déning kéwan galak sing sungu loro, lan iku minangka gambar marang kéwan galak mau. Gambar iku uga sinebut gambaré kéwan galak. Mulané, supaya mangerténi kaya apa gambar iku lan kapriye iku bakal kawangun, kita kudu nyinaoni sipat-sipaté kéwan galak iku dhéwé—yaiku kapausan.”

“Nalika pasamuwan wiwitan dadi rusak amarga nyimpang saka kasederhanaan Injil lan nampa upacara-upacara sarta adat-istiadat kapidir, dheweke kelangan Roh lan kakuwasaning Allah; lan supaya bisa nguwasani ati nurani bangsa, dheweke ngupaya panyengkuyung saka kakuwasan sekuler. Asilé yaiku kapausan, sawijining pasamuwan sing nguwasani kakuwasan nagara lan nggunakaké iku kanggo nglajengaké ancas-ancasé dhéwé, mligi kanggo ngukum ‘heresy.’ Supaya Amerika Serikat bisa mbentuk gambar kéwan iku, kakuwasan agama kudu nganti mangkono nguwasani pamaréntahan sipil saéngga wewenanging nagara uga bakal dienggo déning pasamuwan kanggo nggayuh ancas-ancasé dhéwé.” *The Great Controversy*, 443.

Supados “mangertosi kadospundi wujuding reca punika lan kadospundi kedah kawujudaken, kita kedah nyinaoni sipat-sipatipun kéwan punika piyambak—kapapaan.” Kéwan punika ingkang netepaken sesanti ingkang dados ujian tumrap dinten-dinten wekasan, ingkang kalampahan pas sadèrèngipun wekdal sih-rahmat katutup. Daniel mangertos sesanti punika saha prakawis punika.

Ing taun katelu pamaréntahané Koresy, ratu Praséa, ana sawijining prakara kapangandikakaké marang Dhanièl, kang aran Bèltésazar; lan prakara iku satemené bener, nanging wektu kang katetepaké iku dawa; lan panjenengané mangerti prakara iku, sarta nduwèni pangerten tumrap wahyu iku. Daniel 10:1.

Wawasan iku yaiku wawasan “mareh” bab rong ewu telung atus taun. “Bab” iku tembung Ibrani “dabar,” sing tegesé “tembung.” Tembung sing padha (“dabar”), kang ing ayat siji

dijarwakaké dadi “bab,” ing pasal sanga ayat rong puluh telu dijarwakaké dadi “prakara.”

Inggih, nalika aku isih ngaturaken pandonga, malaekat Jibril, kang wus tau dakdeleng ana ing wahyu ing wiwitan, teka kanthi mabur gumrudug, banjur ndemèk aku nalika mangsa kurban soré. Panjenengané lajeng maringi katrangan marang aku, ngandika karo aku, lan ngendika, Dhuh Daniel, saiki aku metu kanggo maringi kowé kaprigelan lan pangerten. Wiwit wiwitaning panyuwunmu, dhawuh iku wus kaparingaké, lan aku teka kanggo mratelakaké marang kowé; awit kowé iku banget kinasihan: mulané mangertia prakara iku, lan gatèkna wahyu mau. Daniel 9:21–23.

Gabriel rawuh marang Daniel minangka wangsulan tumrap pandongané Daniel, kang magepokan karo pepadhang pangerten sing wis katampi déning Daniel nalika dhèwèké wus mangertos yèn dhèwèké ana ing pambuwangan sing dilambangaké déning panyebaran ing Imamat selikur nem.

Ing taun kapisaning pamaréntahané, aku, Dhanièl, mangertèni lumantar kitab-kitab cacahing taun, bab kang tumrapé wus ana pangandikané Pangéran marang Nabi Yérémia, yèn Panjenengané bakal ngleksanani pitung puluh taun sajroning karusakané Yérusalèm. Daniel 9:2.

Panjalukan kang diidentifikasi déning Yeremia nuntun Dhanièl marang panjalukan “pitung mangsa” kang kacathet déning Musa, kang sekaligus dadi sawijining “sumpah” lan sawijining “ipat-ipat.”

Inggih, sakèhè Israèl wus padha nerak angger-angger Paduka, malah nyimpang, supaya ora manut swanten Paduka; mulané ipat-ipat kaesokaké marang kawula, lan sumpah kang katulis ana ing angger-anggeré Musa, abdiné Allah, awit kawula sampun damel dosa dhateng Panjenengané. Lan Panjenengané sampun netepaké pangandikan-Panjenengané, kang wus dipangandikakaké nglawan kawula lan nglawan para hakim kawula kang ngadili kawula, kanthi ndhatangaké bilai gedhé marang kawula; awit ing sangisoring langit kabèh durung naté katindakaké kaya kang katindakaké marang Yérusalèm. Kaya kang katulis ana ing angger-anggeré Musa, kabèh bilai punika sampun tumeka dhateng kawula; nanging kawula boten ngaturaken pandonga kawula wonten ing ngarsané Pangéran Allah kawula, supados kawula mratobat saking piala kawula, lan mangertos kayektèn Paduka. Daniel 9:11–13.

Miturut seksi loro, yaiku Yeremia lan Musa, Daniel mangertos bilih karusakaning sepi ingkang sampun dipunwontenaken dhateng Yerusalem punika inggih “ipat-ipat” “saking Musa” ingkang sampun “kacurahaken dhateng” Israèl kuna. Sister White nyebut seksi Yeremia punika minangka “testimonies to the church,” lan ing babagan punika, punika nedahaken bilih Yeremia punika Rohing Ramalan ing dinten-dinten wekasan, awit “testimonies to the church” ing dinten-dinten wekasan punika inggih prakawis punika piyambak. Yeremia makili Rohing Ramalan lan Musa makili Kitab Suci.

Dhaniel nggambarake wong-wong ing jaman wekasan kang mangerteni saka loro saksi mau yèn wong-wong iku wus kasebar, lan kang mangerteni saka Kitab Suci lan Rohing Ramalan

yèn wong-wong iku wus kawiwiti saka turu kasukman, kaya déné Dhaniel kawiwiti marang kasunyatan yèn dhèwèké (wong-wong iku) wus ana ing pangawulan, lan yèn pangawulan iku wis kagambarake ana ing sabdaning Allah kang asipat kenabian.

Pengalamane umate Gusti Allah ing dina-dina wekasan iku ya pengalamane sepuluh prawan.

“Pasemon bab sepuluh prawan ing Matius 25 uga nggambarake pengalaman umat Advent.” *The Great Controversy*, 393.

Wektu anggone ngentèni ing pasemon bab sepuluh prawan nggambarake tangi sing padha karo tangining Daniel ing pasal sanga. Adhedhasar kaloro seksi kang kasucekake, Daniel nyadari manawa sakabèhé uripe iku minangka panggenapan saka sawijining ramalan tartamtu ing Sabdaning Allah. Ramalan iku nuntun Daniel marang tamba kang dibutuhake supaya Daniel bisa kasiyapake tumrap apa kang bakal kelakon marang dheweke ing pasal sabanjuré. Mangkono uga, nalika kaum Millerite netepi pasemon bab sepuluh prawan, wong-wong mau uga kudu ditangèkaké marang kasunyatan manawa pepanggihan kapisan lan wektu tundha iku wus nyebabake wong-wong mau keturon. Kabèh para nabi makili dina-dina pungkasan.

Wong-wong kang kaping loro dadi seksi tumrap kawunguning Daniel lan para Millerite, minangka pratandha saka kawunguningé satus patang puluh papat ewu ing dina-dina wekasan.

“Gusti Yésus lan sakèhé wadya swarga mirsani kanthi kebak welas lan katresnan marang wong-wong sing kanthi pangarep-arep manis ngentèni suwéné kanggo nyawang Panjenengané kang dipun tresnani déning nyawané. Para malaékat nglayang ana ing sakubengé, kanggo nyantosakaké wong-wong mau ing wektu pacobané. Wong-wong sing wis nglirwakaké nampani pawartos swarga katilar ana ing pepeteng, lan bebenduné Allah murub marang wong-wong mau, awit padha ora gelem nampani pepadhang kang Panjenengané utus marang wong-wong mau saka swarga. Wong-wong setya kang kuciwa iku, sing ora bisa mangertèni sebabé Gustiné ora rawuh, ora ditilar ana ing pepeteng. Manèh padha katuntun marang Kitab Suciné supaya nlihi mangsa-mangsa wangsit. Astané Pangéran dipun singkiraké saka angka-angka iku, lan kaluputan mau kaandharaké. Wong-wong mau banjur weruh yèn mangsa-mangsa wangsit iku tekan taun 1844, lan yèn bukti kang padha diprayogakaké kanggo nduduhaké yèn mangsa-mangsa wangsit iku rampung ing taun 1843, satemené mbuktèkaké yèn iku bakal entèk ing taun 1844. Pepadhang saka Sabdané Allah madhangi kahanané wong-wong mau, lan padha nemokaké ana mangsa tundha—‘Sanadyan iku [wahyu iku] tundha, tetepa ngentèni iku.’ Amarga katresnané marang rawuhé Sang Kristus kang enggal, wong-wong mau wis keliwatan ndeleng tundhané wahyu iku, kang dipun ancasaké kanggo nduduhaké sapa ta wong-wong kang tenan ngentèni. Manèh padha nduwèni sawijining titik wektu. Nanging aku weruh yèn akèh saka wong-wong mau ora bisa ngungkuli rasa kuciwané kang abot, supaya bisa nduwèni kadar semangat lan daya kang wis nandhani pracayané ing taun 1843.” *Early Writings*, 236.

Minangka panggenaping pasemon mau, para Millerit “wis nglirwakake mandhege sesanti,” nanging padha “maneh” “katuntun marang Kitab Suciné kanggo nлити jangka-jangka wekdal kenabian. Tangané Pangéran dicopot saka angka-angka mau, lan kaluputan iku diterangake.” Daniel katuntun marang Kitab Suci lan “tangané Pangéran” dicopot saka “jangka-jangka wekdal kenabian,” lan nalika Daniel, minangka wong kang nindakaké pangandika, dudu mung kang ngrungokaké waé, lumantar pracaya kang tumindak mbuktèkaké yèn dhèwèké mangertèni pesen Yeremia lan Musa kanthi nindakaké pituduh kang kaparingaké ana ing Imamat likur enem, sarta pangobat lan panyawijiné kaanan buyaré umat Allah, mula “panerangane” kaparingaké marang Daniel.

Nalika satus patang puluh papat ewu iku nggenepi wektu tundha sajrone pasemon mau ing kasampurnan pungkasan lan kang paling sampurna ing dina-dina wekasan, dheweke bakal nindakaké iku sajrone sawijining mangsa nalika “pambentukaning gambaring kéwan” dadi pacoban gedhé tumrap dheweke.

Kita badhé nerusaké pamikiran-pamikiran punika ing artikel salajengipun.

“Nalika woh iku wis metu, sanalika panènan dilebokaké, awit mangsa panèn wis tekan.’ Kristus ngentosi kanthi gegayuhan kang banget tumrap kawujudan Sarirané piyambak ana ing pasamuwané. Nalika watak Kristus kawujud kanthi sampurna ing umat-Né, nalika iku Panjenengané bakal rawuh kanggo ngakoni wong-wong mau minangka kagungan-Né piyambak.” Christ’s Object Lessons 69.

“Petenging salah paham ngenani Allah iku sing lagi nyarubungi jagad iki. Manungsa saya kelangan pangawruhé bab wataké Panjenengané. Watak iku wis disalahpahami lan disalahtegesi. Ing wektu iki ana sawijining pekabaran saka Allah kang kudu diwartakaké, sawijining pekabaran kang madhangi lumantar pangaribawané lan nylametaké lumantar kakuwatané. Wataké Panjenengané kudu kawedharaké. Ing tengahing pepetenging jagad, kudu sumunar pepadhang kamulyané, pepadhang kabecikané, sih-kadarmané, lan kayektèné.

“Iki iku pakaryan kang katuduhake déning nabi Yesaya ana ing tembung-tembung iki, ‘He, Yerusalem, kang mbekta kabar becik, sora swaramu kanthi kakuwatan; soraana, aja wedi; kandhaa marang kutha-kutha ing Yehuda, Lah Gusti Allahmu! Lah, Pangéran Yehuwah bakal rawuh kalawan astanipun ingkang santosa, lan lengenipun bakal mrentah tumrap Panjenenganipun piyambak; lah, ganjaranipun wonten ing ngarsanipun, lan pakaryanipun wonten ing ngajengipun.’ Yesaya 40:9, 10.”

“Wong-wong kang ngenteni rawuhipun Sang Mempelai Kakung iku kudu ngandika marang para umat, ‘Lah, delengen Allahmu.’ Padhanging cahya sih-rahmat kang pungkasan, piweling sih-rahmat kang pungkasan kang bakal kaparingake marang jagad, iku wahyu bab sipat katresnanipun. Para putraning Allah kudu mratelakake kamulyanipun. Ing gesang lan watakipun dhewe, padha kudu mbabar apa kang wus katindakake dening sih-rahmat Allah tumrap wong-wong mau.” Christ’s Object Lessons, 415.